

Arrest

nr. 284 253 van 2 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat G. JORDENS, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 21 januari 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 augustus 2022 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, [M.H.], bent een Afghaans burger van Pashtou origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Chamatai, behorend tot het district Nugtarkan gelegen in de provincie Laghman. Uw vader had een stuk grond, dat opgeëist werd door andere personen in het dorp. Deze personen hadden ook linken met de taliban. Daarom besloot uw vader uit voorzorg naar Pakistan te verhuizen, u was toen drie jaar oud. U verhuisde met uw ouders, uw vijf broers en uw twee zussen naar Pakistan, samen met een tante. U woonde daar op verschillende plaatsen in Sialkot met uw ouders en uw broers en zussen. Uw broers wonen ook in Sialkot met hun eigen gezinnen. Uw zussen [N.] en [Ma.] wonen in Pakistan. Uw zus [Mo.] woont met haar echtgenoot in Jalalabad. Uw moeder overleed in 2017 en werd in Chamatai begraven.

In Pakistan kende u problemen met de politie. Politieagenten kwamen in uw kleermakerswinkel en eisten dat u werkte voor hen, zonder dat ze u betaalden. U werd gearresteerd en u bracht een maand door in de gevangenis. Nadat het geld werd overhandigd, werd u vrijgelaten. Vijf à zes maanden later vertrok u uit Pakistan.

U verliet Pakistan ongeveer drie jaar voor aankomst in België en reisde doorheen Iran, Turkije (waar u anderhalf jaar verbleef), Griekenland, Macedonië, Servië (waar u zeven maanden verbleef), Bosnië, Kroatië, Slovenië (waar u 25 dagen verbleef en waar u uw vingerafdrukken gaf), Italië (waar u uw vingerafdrukken gaf) en Frankrijk om uiteindelijk in België aan te komen op 21 oktober 2020. Op 29 oktober 2020 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de oorlog en de explosies en wegens een landdispuut tussen uw vader en andere personen in het dorp. Ter staving van uw verklaringen legt u de volgende documenten neer: het huurcontract en elektriciteitsrekeningen van GEPCO van het huis in Sialkot, het bewijs van de PoR DRIVE registration van uw familieleden in Pakistan (dd. 24 november 2021), uw PoR-kaart en de PoR-kaart van uw moeder en duplicaten van de PoR-kaarten van uw vader, uw broer en zijn zoon. Ook legt u documenten neer van uw schoonbroer die in Afghanistan verblijft en die voor het leger werkte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient opgemerkt te worden dat, hoewel u heel uw leven als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft gependeed, uw nood aan internationale bescherming dient te worden onderzocht ten aanzien van uw land van nationaliteit, namelijk Afghanistan.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om, ten aanzien van Afghanistan, een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Gevraagd wat u precies vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan, stelde u bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken namelijk dat u nog nooit naar Afghanistan bent teruggegaan, dat het daar oorlog is en dat het daar niet veilig is (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 15 juni 2021, vraag 5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS maakt u bovendien melding van een landdispuut in Afghanistan, reden waarom uw vader met zijn familie naar Pakistan vluchtte en waardoor u niet naar Afghanistan zou kunnen terugkeren (CGVS, p.2-3).

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u dit grondconflict niet vermeldde tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo werd tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd of u problemen kende met de taliban of met Daesh. U verklaarde enkel dat ze in Pakistan geloven dat alle

Afghaanse vluchtelingen banden hebben met deze groeperingen (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 15 juni 2021, vraag 5). Gevraagd of u problemen dient te vrezen in Afghanistan, verwees u enkel naar de algemene situatie in uw land van herkomst: u had het over de oorlog daar en over een onveilige situatie. (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 15 juni 2021, vraag 5). Nergens maakt u melding van het grondconflict in Afghanistan, dat jaren geleden net de reden voor jullie vlucht uit Afghanistan zou zijn geweest.

Het is zeer merkwaardig dat u van dergelijke vete, die u ervan zou weerhouden naar Afghanistan terug te keren, geen melding maakte tijdens uw onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U verklaart dat het interview kort was, maar dat u kon praten over de problemen die u had en over de tijd dat u met uw gezin naar Pakistan verhuisde (CGVS, p.2-3). Daarna verklaart u dat uw advocaat u erop gewezen had dat bepaalde woorden 'correcties' nodig hadden (CGVS, p.2-3). Opeens geeft u aan dat iets ontbrak in het verslag van het interview, namelijk dat jullie een persoonlijke vijand hadden in Afghanistan waardoor jullie het land dienden te verlaten (CGVS, p.3). Gevraagd waarom dit ontbrak, verklaart u het volgende: "ik zei het hen, maar ik denk dat ze vergaten het neer te typen" (CGVS, p.3), wat niet ernstig is. Het CGVS ziet niet in waarom de ambtenaar bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou nalaten dergelijk asielmotief in het verslag te noteren.

Verder dient erop gewezen te worden dat uw vage verklaringen aflegt wat betreft dit grondconflict in Afghanistan en de daaruit volgende problemen met de taliban, wat de bedrieglijkheid van dit asielmotief alleen maar bevestigt. Zo zou u pas van dit probleem in Afghanistan op de hoogte zijn gesteld toen u tegen uw vader zei dat u naar Afghanistan wilde terugkeren na meer dan vijftien jaar in Pakistan (CGVS, p.6, 7 en 12). Dat uw vader hiervoor nooit het bestaan van dit conflict vermeld zou hebben is niet aannemelijk, zeker aangezien het volgens u de reden zou zijn voor jullie vertrek uit Afghanistan en jullie vlucht naar Pakistan. Bovendien bent u nog altijd amper op de hoogte van diverse aspecten van dit grondconflict. Gevraagd waar de gronden gelegen zijn, weet u enkel te zeggen "Het is dicht bij ons huis, niet heel dicht. Maar vrij dicht." (CGVS, p.6), wat weinig precies is. Gevraagd of er ooit fysieke bedreigingen waren inzake dit conflict, verklaart u dat u het niet weet (CGVS, p.11). U geeft aan dat u jong was, en wat u erover hoorde van uw vader kwam (CGVS, p.11). Dat u niet meer naar dit grondconflict zou hebben gevraagd, is dan ook niet aannemelijk, en tast de geloofwaardigheid van uw asielerlaas verder aan.

Verder dient erop gewezen te worden dat uw zus en uw tante nog in Chamatai woonden tot de machtsovername door de taliban in 2021 (CGVS, p.6). Uw zus hield uw vader op de hoogte van het leven daar (CGVS, p.7), en u verklaart dat zij daar geen problemen kenden omdat ze al getrouwd waren voor het conflict (CGVS, p.6). Het is zeer merkwaardig dat een huwelijk verdere problemen met de taliban zou kunnen vermijden. Gevraagd of het dispuut nog gaande is, antwoordt u: "De zus is daar, en ze houdt mijn vader op de hoogte, wat er gebeurde in de regio. Ik blijf hen vertellen dat het beter is om terug te gaan naar Afghanistan, het is beter dan de problemen in Pakistan." (CGVS, p.7), waaruit niet blijkt dat jouw familieleden problemen dienen te vrezen naar aanleiding van dit grondconflict. U blijft evenwel volhouden dat het grondconflict actueel is, en u verklaart: "Het dispuut is daar nog in Afghanistan, ze zijn nog bij de taliban, nu in hogere en grotere posities." (CGVS, p.6). U verklaart ook dat jullie vijanden beslag legden op het land, en dat ze nog altijd willen dat jullie "het document" zouden tekenen (CGVS, p.14). Dit valt allemaal maar moeilijk te rijmen met het feit dat uw zus en uw tante nooit problemen kenden in Afghanistan. Dit doet onvermijdelijk afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Bovendien zouden uw zus en uw tante sinds de machtsovername in Jalalabad wonen (CGVS, p.5 en 11), en maakt u opnieuw geen melding van problemen waarmee zij daar mogelijks zouden worden geconfronteerd.

Dient tot slot ook nog eens te worden opgemerkt dat uit de informatie die door UNHCR Pakistan aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat uw familie al in 1979 in Pakistan gearriveerd is (zie COI Case dd. 10 maart 2022: PAK arrival time 1979), het jaar waarin de Sovjets naar Afghanistan kwamen en de oorlog een aanvang nam. U verklaart nochtans dat uw familie pas in 2001 of 2002, namelijk toen u twee à drie jaar was, naar Pakistan vluchtte (CGVS, p.1 en 6), en dit naar aanleiding van een grondconflict (CGVS, p.6). Uit bovenstaande informatie blijkt dat uw familie al veel vroeger naar Pakistan verhuisde dan u beweert, wat nogmaals bevestigt dat aan deze beweerde problemen in Afghanistan niet het minste geloof kan worden gehecht.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u wachtte om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen tot u in België aankwam (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 18 november 2020, vragen 22 en 24). Uw vingerafdrukken werden zowel in Roemenië als in Slovenië als in Italië afgenomen (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 18 november 2020, vragen 22 en 24). U verklaarde bovendien dat u een afspraak had gekregen voor een interview bij de Sloveense asielinstanties, maar dat u toch besloot om

verder te reizen (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 18 november 2020, vraag 24). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, met name het huurcontract en elektriciteitsrekeningen van GEPCO van het huis in Sialkot, het bewijs van de PoR DRIVE registration van uw familieleden in Pakistan (dd. 24 november 2021), uw PoR-kaart en de PoR-kaart van uw moeder en duplicaten van de PoR-kaarten van uw familieleden, kunnen deze appreciatie niet beïnvloeden. Zijn ondersteunen immers enkel uw langdurige verblijf in Pakistan, maar tonen louter op zich geen directe nood aan internationale bescherming aan.

De documenten van uw schoonbroer in Afghanistan die voor het leger zou hebben gewerkt, tonen evenmin aan dat u een vrees voor vervolging zou moeten koesteren in uw land van herkomst. U verklaart louter dat zijn werk bij het leger jullie in staat stelde een veilig en comfortabel leven te leiden in Pakistan, maar zegt niets over een eventueel risico dat deze voormalige legerdienst zou inhouden voor uw schoonbroer of zijn familiaal netwerk.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar

het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in uw district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op

intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het

risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1A, § 2 van het Vluchtelingen-verdrag, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus, zet verzoeker uiteen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst heeft wegens het feit dat hij door de taliban zou worden beschouwd als verrader en ketter omdat hij bijna nooit in Afghanistan en vele jaren in het Westen heeft gewoond. Er blijkt uit objectieve informatie dat mensen die door de taliban worden beschouwd als personen die hun uiterst strenge godsdienstopvatting niet delen en die lang in het buitenland, en in het bijzonder in het Westen, hebben gewoond, gevaar lopen indien zij naar Afghanistan terugkeren. Hij zou daarom een doelwit bij uitstek zijn voor de taliban als hij naar Afghanistan zou terugkeren. Deze vrees voor vervolging is gebaseerd op religieuze en/of politieke overtuiging motieven en is dus gebonden aan het Verdrag van Genève.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming houdt verzoeker voor dat hij voldoet aan alle voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van 1A, § 2 van het Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van artikelen de 48, 48/2, 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het kader van de vluchtelingenstatus zet verzoeker uiteen:

“Met betrekking tot de risico's van een terugkeer naar Afghanistan wegens het grondgeschil tussen verzoekers familie en personen die dicht bij de Taliban stonden enkele jaren geleden, verwijst verzoeker op de wijsheid van de Raad.

Feit blijft dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft aangezien hij bijna zijn hele leven in Pakistan heeft gewoond en in België sinds twee jaren woont.

Verzoeker heeft inderdaad een gegronde vrees voor vervolging in zijn land van herkomst, Afghanistan, wegens het feit dat hij zou worden beschouwd door Taliban als verrader en ketter omdat hij nooit in Afghanistan en vele jaren in Pakistan en in het Westen heeft gewoond.

Er blijkt uit objectieve informatie dat mensen die door de Taliban worden beschouwd als iemand die hun uiterst strenge godsdienstopvatting niet deelt en die in het buitenland en in het bijzonder in Pakistan en in het Westen hebben gewoond, gevaar lopen indien zij naar Afghanistan terugkeren

In casu, valt de verzoeker onder verschillende risicoprofielcategorieën. De grootste voorzichtigheid is dus geboden.

Hij woonde in Pakistan, waar bijna zijn hele familieleden zich thans bevinden, sinds hij 3 jaar oud was. Hij woont sinds oktober 2020, dwz twee jaar, in België.

Verzoeker heeft - afgezien van zijn nationaliteit - geen band met Afghanistan. Hij heeft geen familie (behalve twee zussen), vriendschap of professioneel netwerk in Afghanistan.

Indien hij naar Afghanistan terugkeert, zal verzoeker duidelijk worden beschouwd als "niet-Afghaans" en/of als iemand die de voorschriften van de Islam heeft afgezworen.

Naast het duidelijke risico van vervolging loopt verzoeker ook het risico van onmenselijke en vernederende behandeling, aangezien hij bij terugkeer naar Afghanistan niet in staat zou zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Sinds het aan de macht komen van de Taliban maakt Afghanistan een grote sociaal-economische en humanitaire crisis door. Veel Afghanen kunnen niet voorzien in hun basisbehoeften (zich huisvesten, zich voeden, zich afwassen, enz.

Verzoeker - die geen band heeft met Afghanistan - zou door deze humanitaire crisis des te meer gevaar lopen op onmenselijke en vernederende wijze te worden behandeld. We komen hieronder nog op terug.

Het is duidelijk dat de machtsovername door de Taliban sinds augustus 2021 de vrees van verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan aanzienlijk vergroot.

Gezien het individuele profiel van de verzoeker en de objectieve informatie die wordt verstrekt, is er geen enkele twijfel over het feit dat, als hij naar Afghanistan zou terugkeren, verzoeker het doelwit zou zijn voor de Taliban en/of andere Islamistische groepering.”

In verband met 'verwestering' benadrukt verzoeker dat er geen twijfel is over zijn Afghaanse nationaliteit en dat sinds 15 augustus 2021 de Taliban de macht hebben overgenomen.

Hij woonde evenwel bijna zijn hele leven in Pakistan en sinds oktober 2020 in België, zodat hij kan worden beschouwd als verwesterd in geval van terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker onderstreept de nood aan een toekomstgerichte beoordeling van de vervolgingsvrees.

Verzoeker gaat vervolgens in op daden van vervolging die kunnen uitgaan van verschillende actoren, zoals de Taliban of de eigen gemeenschap. Hij haalt hierbij verschillende rapporten en andere bronnen aan met betrekking tot risico's bij terugkeer wegens een (toegeschreven) verwestering die hij uitgebreid bespreekt en citeert. Verder maakt verzoeker een verband met de vervolgingsgronden (toegeschreven) politieke overtuiging en religie en het behoren tot een specifieke sociale groep.

Hij concludeert:

“Verzoeker die:

- bijna nooit in Afghanistan heeft geleefd,

- sinds twee jaar in België woont

is duidelijk « verwesterd », zoals blijkt uit zijn kledingstijl, haardracht,

gedragwijze en de manier waarop hij zich uitdrukt, en zal in ieder geval als niet-Afghaan worden beschouwd als hij terugkeert naar Afghanistan.

Het is bekend en hierboven aangetoond dat minderheden en Afghanen die reeds lang in Pakistan woonden, het slachtoffer zijn van vervolging in Afghanistan.

In geval van terugkeer naar Afghanistan, zou verzoeker het doelwit zijn van opstandelingengroepen, omdat hij als onislamitisch, pro-regeringsgezind of als spion zou gezien worden⁶⁵.

De daden waaraan verzoeker kan worden blootgesteld (fysiek en psychologisch geweld, ontvoering, afpersing, veroordeling,...) kunnen neerkomen als daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève en artikel 48/3, §2, lid 2, a) en c).

Het risico op vervolging zowel in de plattelandsgebieden als in de steden nog groter is sinds de Taliban de macht overnamen, gelet op hun strikte interpretatie van de sharia.

Een 'verwesterde' Afghaanse onderdaan zoals verzoeker, die aldus voor een lange tijd in het buitenland verbleef, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet."

Vervolgens gaat verzoeker in het kader van de subsidiaire bescherming nog in op de veiligheids- en de humanitaire situatie in Afghanistan waarbij uitgebreid wordt verwezen naar en geciteerd uit verschillende bronnen.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter staving van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 8 november 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED> per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 toe en verwijst naar:

- EUAA "*Afghanistan Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022.

3.2. Op 17 november 2022 maakt verzoeker eveneens een aanvullende nota over waarbij hij verwijst naar recente rechtspraak van de Raad en argumenteert dat er aantal cumulatieve omstandigheden zijn om een risico omwille van een toegeschreven verwestering in zijn hoofd aan te nemen, met name dat hij is geboren in Afghanistan en daar woonde tot hij drie jaar oud waarna hij naar Pakistan is verhuisd, dat hij bijna heel zijn leven in Pakistan heeft gewoond en nooit naar Afghanistan is teruggekeerd, dat hij Pakistan verliet in 2017 toen hij 18 jaar oud was, dat hij een accent heeft wanneer hij Pashtou spreekt, dat hij ongeveer anderhalf jaar in Turkije leefde, dat hij sinds oktober 2020 in België leeft, dat hij een facebookprofiel heeft waaruit blijkt dat hij een westerse stijl heeft verworven en zijn steun betuigt aan de ex-president Ghani en zich sinds 2017 heeft aangepast aan een westerse levensstijl. Verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota een aantal prints van zijn facebookprofiel toe.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker twee aanvullende nota's neer, waarvan één een kopie betreft van de aanvullende nota van 17 november 2022 die hij reeds via JBox aan de Raad had overgemaakt.

Bij de andere aanvullende nota worden stukken toegevoegd, waaronder een loonfiche en loonbrief, waaruit blijkt dat verzoeker sinds oktober 2021 werkzaam is als productiemedewerker. Verzoeker legt deze stukken neer ter ondersteuning van zijn betoog omtrent een (toegeschreven) verwestering.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is

de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker, geboren in 1999, verklaart afkomstig te zijn van het dorp Chamatai, in het district Nugtarkan van de provincie Laghman. Omwille van een grondconflict met personen die ook een link hadden met de taliban, verhuisde verzoeker op driejarige leeftijd met zijn gezin naar Sialkot in Pakistan. Hij kende daar evenwel problemen met corrupte politie en vertrok in 2017 uit Pakistan. Verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan wegens het grondconflict en omwille van de oorlog.

5.2. Wat betreft het beweerde grondconflict in het dorp Chamatai, besluit de Raad, na lezing van het rechtsplegingsdossier en in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over dit grondconflict, gelet op volgende bevindingen:

- (i) verzoeker heeft tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen melding gemaakt van dit grondconflict dat nochtans net de reden zou zijn geweest voor de vlucht van zijn familie uit Afghanistan, (ii) verzoeker verschaft geen overtuigende reden die zijn nalatigheid om dit asielmotief op de DVZ te vermelden verschoont, (iii) verzoeker kan enkel vage verklaringen afleggen over dit grondconflict: (a) dat hij pas na meer dan 15 jaar verblijf in Pakistan hiervan op de hoogte zou zijn gesteld is niet aannemelijk daar dit net de reden van hun vertrek uit Afghanistan zou zijn geweest, (b) verzoeker is niet op de hoogte van diverse aspecten van dit grondconflict en zou er ook niet naar hebben gevraagd, wat de geloofwaardigheid van het relaas aantast, (iv) verzoekers verklaringen over het actueel karakter van het beweerde grondconflict vallen niet te rijmen met het feit dat zijn zus en tante, die in Chamatai woonden tot aan de machtsovername door de taliban, nooit problemen zouden hebben gekend omwille van dit grondconflict en ook na hun verhuis naar Jalalabad geen problemen zouden hebben gekend, (v) uit informatie van UNHCR Pakistan blijkt dat verzoekers familie al in 1979 in Pakistan is gearriveerd, hetgeen niet strookt met verzoekers verklaring dat zijn familie pas in 2001 of 2002 naar dat land vluchtte.

De voormelde bevindingen van de commissaris-generaal, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook correct. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift enkel naar de wijsheid de Raad. Hij brengt aldus geen concrete elementen en argumenten aan die voormelde bevindingen in een ander daglicht kunnen plaatsen, verklaren of weerleggen. Deze bevindingen blijven dan ook gehandhaafd en worden integraal overgenomen.

5.3. Heden geeft verzoeker in het verzoekschrift aan een vrees te koesteren voor vervolging bij terugkeer omdat hij sinds hij drie jaar oud is in Pakistan heeft gewoond, waar bijna al zijn familieleden zich bevinden, en hij sinds oktober 2020 in België verblijft. Hij wijst erop dat hij, afgezien van zijn nationaliteit, geen band heeft met Afghanistan en er, behalve zijn twee zussen, geen familie, vriendschap of een professioneel netwerk heeft. Hij vreest omwille van zijn individueel profiel te worden beschouwd als niet-Afghaans, als ongelovig of als niet-islamitisch en verwesterd.

Vooreerst, in zoverre zou worden geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit

van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C 652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen aanhouden vergelijkbaar met deze in België, volstaat aldus niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit

verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011 in de zaak Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk (par. 275) en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *'to play the game'*.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad heeft kennis genomen van de grote hoeveelheid beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verwerende partij. De Raad is zich er tevens van bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende uitdagingen in het verzamelen van informatie over Afghanistan.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadverwelijklijk zijn verwesterd, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Of een Afghaan verwesterd is dan wel als zodanig wordt beschouwd, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker aangereikt te worden.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die vallen onder het profiel van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging, moet rekening worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst bijtreden (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Uit het voorgaande volgt dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek aldus noodzakelijk blijft.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* van april 2022, p. 49).

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten vervolgens zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Zoals reeds gesteld, kan uit de objectieve landeninformatie niet worden afgeleid dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich alzo aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd

Koninkrijk, par. 275 en wat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”).

In casu stelt zich evenwel de vraag of verzoeker het ‘spel’ zal kunnen spelen en zich zal kunnen handhaven in de huidige Afghaanse samenleving onder het talibanregime.

Vooreerst wordt niet betwist dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft en dat hij nagenoeg heel zijn leven als Afghaanse vluchteling in Pakistan heeft verbleven sinds hij op driejarige leeftijd naar daar verhuisde (NPO, p. 3). Verzoeker heeft ter staving hiervan immers volgende documenten voorgelegd: het huurcontract en elektriciteitsrekeningen van GEPSCO van het huis in Sialkot, het bewijs van de PoR DRIVE registration van zijn familieleden in Pakistan (d.d. 24 november 2021), zijn eigen PoR-kaart, de PoR-kaart van zijn moeder en duplicaten van de PoR-kaarten van zijn vader, broer en zoon (AD CGVS, stuk 6, map met documenten).

Uit de informatie die door UNHCR Pakistan aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt verder dat verzoekers familie al in 1979 in Pakistan is gearriveerd (AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie, COI case, Afg/Pak2022-003, 10 maart 2022), het jaar waarin de Sovjets naar Afghanistan kwamen en de oorlog een aanvang nam.

Het voorgaande betekent dat verzoeker, die in 1999 is geboren, nooit of slechts gedurende een korte periode in Afghanistan heeft gewoond en het allergrootste deel van zijn jonge leven en vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht.

Verzoeker verklaart verder dat ze nooit in een vluchtelingenkamp in Pakistan hebben gewoond maar altijd in een huis waarbij ze huur betaalden. Ze hebben op verschillende plaatsen verbleven waarvan de laatste tien jaar steeds in Sialkot, waarbij verzoeker ter terechtzitting meedeelt dat deze stad dicht bij de Indiase grens ligt (NPO, p.7).

Verzoekers netwerk in Afghanistan blijkt op basis van zijn verklaringen zeer beperkt. De familie langs vaderskant verblijft grotendeels in Pakistan, met uitzondering van een zus S. die in Jalalabad woont maar met wie verzoeker geen contact heeft (NPO, p. 4-5). Verder heeft verzoeker nog een tante langs moederskant, met wie hij nooit heeft gesproken, en een halfzus M. langs moederskant. Deze vrouwelijke familieleden zouden niet mee naar Pakistan zijn gegaan maar in Chatamai zijn gebleven en na de machtsovername van de taliban verhuisd zijn naar Jalalabad (NPO, p. 5, 7 en 11).

De familieleden die wel naar Pakistan zijn gevlucht, zijn niet meer teruggekeerd naar Afghanistan (NPO, p. 10).

Verzoeker is in 2017 uit Pakistan vertrokken, toen hij 18 jaar oud was (NPO, p. 3). Hij verblijft sinds oktober 2020 in België en is hier werkzaam sinds oktober 2021.

Het gegeven dat verzoeker slechts de eerste drie jaar van zijn leven in Afghanistan zou hebben geleefd en behoort tot een familie die al in 1979 in Pakistan zou zijn aangekomen, een zeer beperkt familiaal netwerk heeft in Afghanistan dat slechts bestaat uit enkele vrouwelijke familieleden, daar verder geen ander netwerk heeft, in Pakistan is opgegroeid en zijn vormende jaren aldaar heeft doorgebracht, sinds 2017 Pakistan op achttienjarige leeftijd heeft verlaten en vervolgens in Turkije en Europa verbleef, kan een impact hebben op zijn mogelijkheid om ‘het spel’ te spelen bij terugkeer naar Afghanistan.

Daarenboven stelt de Raad vast dat in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 Afghanen die zijn geboren en/of een hele lange periode in Pakistan hebben verbleven, als een risicoprofiel worden aangemerkt. In de samenvatting van de beschikbare landeninformatie wordt aangestipt dat deze Afghanen doorgaans niet bekend zijn met Afghaanse normen en verwachtingen en een sterk accent kunnen hebben, waardoor ze herkenbaar zouden kunnen zijn. De richtlijnen geven aan dat de behandelingen waaraan Afghanen geboren en getogen in Pakistan kunnen worden onderworpen, meestal niet kunnen worden gelijkgesteld met vervolging. In uitzonderlijke gevallen en rekening houdend met bijkomende individuele omstandigheden, kan er niettemin sprake zijn van vervolging (EUAA “*Country Guidance Afghanistan*”, april 2022, p. 111).

Ten slotte verklaart verzoeker dat zijn schoonbroer, de echtgenoot van zijn halfzus M., bij het Afghaanse leger werkzaam was (NPO, p. 5). Hij legt hiervan documenten neer. Ter terechtzitting deelt verzoeker mee dat zijn schoonbroer is verdwenen. Wat er ook van zij, in deze stand van zaken wordt niet betwist dat verzoeker een familielid is van iemand die bij het Afghaanse leger werkzaam was.

Er lijken in hoofde van verzoeker dan ook een aantal individuele omstandigheden aanwezig te zijn waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gepronounced vrees voor vervolging, onder meer wegens een toegeschreven verwestering, aan te nemen.

Het is de Raad immers niet duidelijk in welke mate kan worden gesteld dat verzoeker is gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen en in staat is om zich aan te passen aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verdere informatie, zowel in het kader van een verdere bevraging van verzoeker als in het kader van landeninformatie, ontbreekt daartoe. Een verder onderzoek is in casu noodzakelijk, te meer gelet op het repressieve beleid van de taliban, dat is gestoeld op een extreme versie van de sharia maar ook is beïnvloed door lokale tradities en tribale codes waarbij het rechtskader onduidelijk blijft, en het feit dat in casu op basis van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen niet kan worden uitgesloten dat verzoeker en zijn familie oorspronkelijk afkomstig zijn uit een ruraal dorp in de provincie Laghman.

5.4. Verder rijst de vraag of Pakistan voor verzoeker al dan niet kan worden beschouwd als een veilig derde land overeenkomstig artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet, doch dit wordt in de bestreden beslissing niet onderzocht.

Verzoeker verklaart in Pakistan te wonen sinds hij drie jaar oud is en legt een hele reeks PoR-kaarten voor. Daarenboven blijkt uit informatie van UNHCR dat verzoekers familie al in 1979 in Pakistan is gearriveerd.

Het rechtsplegingsdossier bevat geen objectieve landeninformatie op basis waarvan kan worden nagegaan of Pakistan voor verzoeker al dan niet als een veilig derde land kan worden beschouwd.

Gelet op de individuele elementen die verzoekers geval kenmerken, acht de Raad het nuttig dat wordt onderzocht of Pakistan voor verzoeker kan worden beschouwd als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet.

5.5. Uit de bespreking in punten 5.3 en 5.4 volgt dat de Raad op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet verder op nuttige wijze kan evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 25 augustus 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES